

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief december 2009

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259

e-mail: inti@intihuahuacuna.org
www.intihuahuacuna.org

Geachte lezer, beste donateur,

Binnenkomen bij Inti Huahuacuna voelt altijd weer als thuis-komen. Dit jaar stond vooral ook in het teken van de bouw. Het was prachtig om onze droom te zien groeien. Inmiddels is de vloer van de eerste verdieping gestort, en alle muren zijn opgetrokken. Wat voel ik me gelukkig als ik op de bouw rondloop en wat zou ik dit gevoel graag met jullie willen delen!

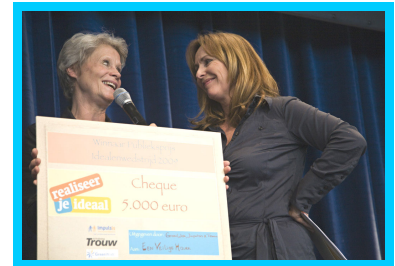
Toch zullen we ons opvanghuis in de wijk Zarzuela echt missen. Hier is het allemaal begonnen. Maar door het hebben van een eigen opvanghuis bieden wij onze niños en het team zekerheid en een toekomst. En vol trots zullen wij van ons nieuwe huis in de wijk Almudena ook weer een echt thuis gaan maken.

Men zegt wel eens dat als je waagt, je moed groeit en als je aarzelt, je vrees groeit. Ik wil jullie van harte bedanken voor jullie steun, wat hierdoor heb ik deze bouwgoek durven wagen en is mijn moed gegroeid.

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling,
Marianne Schepers*

Dolores, Marianne en de architecte Blenda bewonderen de bouw.

Goed werk heeft tijd nodig.

Om verschillende redenen bleef het langer stil op jullie computer dan andere jaren. De belangrijkste reden hiervan is dat deze oma eerst de geboorte van haar tweede kleinkind wilde meebeleven. Lieke was het wachten meer dan waard en alsof het zo moest zijn kwamen tijdens de dagen rond mijn uitgestelde reis prachtige kansen op mijn pad. Met als klap op de vuurpijl het winnen van de Trouw Publieksprijs in Amsterdam.

Mijn goede gevoel had ik al gehaald uit jullie mooie reacties op de website van Trouw en geen seconde had ik er rekening mee gehouden dat ik nog wel eens met Angela Groothuizen op het podium zou eindigen. Hartverwarmende felicitaties heb ik na afloop van jullie gekregen, waarvoor mijn intense dank.

Zaterdag 17 oktober 2009.

We zijn altijd onderweg.

Als ik me ooit gerealiseerd heb dat een mens altijd onderweg is, dan is het wel de afgelopen weken. Wat is er ongelofelijk veel moois op mijn pad gekomen en wat ben ik dankbaar voor dit alles! Het leek wel of ik in een achtbaan zat, die net op tijd zou stoppen voor mijn vertrek naar Peru. Maar dan is het toch ineens weer zover, dat ik afscheid moet nemen om mijn reis te aanvaarden. Al dagen voel ik bij vlagen een onrust en een zorg of het me ook deze keer weer gaat lukken, want mijn doen-lijst is weer lang.

De grote reis kan beginnen.

Begin juli zijn we met de bouw van een eigen opvanghuis begonnen. Tot voor een paar weken geleden liep de bouw gesmeerd, maar er is helaas even een flinke kink in de kabel gekomen. Op een klein beetje tegenslag had ik wel gerekend, maar niet hierop. Vele e-mails heb ik naar de architecte gestuurd om mijn zorg uit te spreken over de muur van de buurvrouw. Deze muur is een meer dan 80 jaar oude adobe muur, gemaakt van gedroogde modderblokken met stro erin. Nu is deze muur bij het graven van onze fundering totaal ingestort! En door het wegvallen van deze draagmuur is ook haar dak ingestort en kijken wij nu vanuit onze bouw op de binnenplaats van deze buurvrouw. Ondanks dat Inti Huahuacuna geen enkele verantwoordelijkheid draagt voor dit ongeval, is het toch een heel vervelende situatie. Voorlopig dus nog geen vlag in top voor Inti Huahuacuna en ik vrees een beetje voor datgene wat me daar allemaal te wachten staat.

De vele steunbetuigingen voor mijn vertrek hebben me dan ook erg goed gedaan. Iemand wenste me veel vertrouwen en meteen voelde ik weer dat het daarom draait, erop vertrouwen dat het

goed komt. Ik weet dat ik deze weg te gaan heb en niemand heeft me ooit gezegd dat het gemakkelijk zal zijn. Ook het vertrek en het afscheid niet, want dit went nooit. Nadat Hans en ik elkaar beloofd hebben dat we goed uit zullen kijken en niet te hard zullen werken, en beiden van elkaar weten dat we ons aan die laatste belofte toch niet kunnen houden, is het tijd voor een laatste kus.

Na uren vertraging begroeten Dolores en ik elkaar weer of ik nooit ben weggeweest. Eindelijk kan ik vol vertrouwen weer mijn Peruaanse pad gaan bewandelen. Ik hoop nog heel lang onderweg te zijn, want een ding is zeker: saai is het nooit! En hopelijk willen jullie de komende tijd een stukje met mij meereizen.

De ingestorte muur van de burens.

Zaterdag 24 oktober 2009.

Het geluk vermenigvuldigt zich alleen als je het met iemand deelt.

Dit is precies wat ik voel als Dolores en ik maandagochtend samen naar Inti Huahuacuna gaan. Het voelt zo ontzettend goed om er samen weer voor te gaan, om mijn geluk weer te kunnen delen met de niños en het team. Het team heeft me wel eens gezegd dat Dolores zoveel relaxter en vrolijker is als ik er ben. En dit kan ik me goed voorstellen. Wat is er fijner dan je gedachten, zorgen, wensen en twijfels te kunnen delen met iemand die precies weet waar je het over hebt. Maar zeker ook om je geluk over datgene wat je doet en bereikt hebt te kunnen delen met iemand die ditzelfde geluk voelt. Door dit gevoel van geluk met de niños te delen zie je dat ook zij de tijd van hun leven hebben bij Inti Huahuacuna.

Onze dag begint met een bezoek aan de bouw van onze droom, ons eigen opvanghuis. Dolores kan niet wachten om mij de vorderingen van de

bouw te laten zien. Het emotioneert haar nog steeds dat daar op dat stuk grond, de toekomst van Inti Huahuacuna wordt verwezenlijkt. Als we bij de bouw aankomen wacht ze vol spanning op mijn reactie en lieve mensen, het is schitterend om te zien. Wat zou ik dit gevoel graag met jullie willen delen! Dankzij jullie allen komt dit tot stand en Dolores en ik kunnen jullie hiervoor nooit genoeg bedanken. Er wordt hard gewerkt en inmiddels is al het puin van de ingestorte muur opgeruimd. De architecte Blenda is een jonge vrouw van 30 jaren en het instorten van deze muur heeft haar veel zorgen gebracht. Er bestaat geen verzekering hiervoor in Peru en alle onkosten zijn voor haar rekening, maar ze heeft er alles aangedaan om dit niet het probleem van Inti Huahuacuna te maken. Na afscheid genomen te hebben van Blenda gaan we naar Zarzuela, waar ik eindelijk onze niños weer ga ontmoeten. Terwijl we terug willen lopen naar het opvanghuis stopt er een taxi voor ons. Met een stralend gezicht opent een van onze oudere kinderen, Jesus, de deur van zijn auto en hij biedt aan om ons naar het project te brengen. Hij noemt Dolores en mij altijd zijn madres en je kunt zien dat hij helemaal blij is dat hij dit voor ons kan doen. Vorig jaar is hij vader geworden van een dochtertje en hij vertelt me dat alles goed gaat met haar en zijn vrouw. Jesus is een van onze niños waar je helemaal blij van wordt, omdat je ziet dat je hem daadwerkelijk iets hebt kunnen geven. Wat een heerlijk begin van mijn tijd hier. Deze jongen redt het wel!

Jesus als taxichauffeur.

Binnenkomen bij Inti Huahuacuna voelt altijd weer als thuiskomen. Ondanks dat ik dolgelukkig ben met de bouw van ons eigen nieuwe opvanghuis, weet ik dat ik dit huis in Zarzuela echt zal missen. Hier is het allemaal begonnen, hier ligt echt mijn hele ziel en zaligheid en dat zal ik

niet gemakkelijk achter kunnen laten. Het is dan ook weer heerlijk om de koppies van onze niños te zien. Na vele sappige snotkussen in ontvangst genomen te hebben zit mijn eerste dag er alweer op. Profe Richard geeft me wel aan dat ik helaas de sappigste snotkus gemist heb. Er is namelijk een meisje wat altijd een snotneusje heeft, en niet zomaar een! Zij wil echter alleen maar Richard kussen en niemand anders. Zonder enige vorm van jaloezie kan ik hem zeggen dat ik hem deze kusjes van harte gun en dat ik er niet om zal gaan vechten!

Een lekker kusje van Gaby.

Deze week moeten Dolores en ik meteen al een moeilijke beslissing nemen. Het huurcontract van ons opvanghuis in de wijk Tica Tica loopt deze maand af. Ondanks dat de wijkpresident en zijn bestuur ons 5 jaren geleden gesmeekt hebben om in hun wijk een opvanghuis te starten, hebben we tot op de dag van vandaag geen enkele medewerking van hen ontvangen. We waren nauwelijks in hun buurthuis met ons werk gestart of ze eisten al dat we huur gingen betalen. We moeten alle kosten zoals gas, licht en water ook betalen, terwijl zij tijdens de weekenden gaan zitten feesten in ons gebouw. Ze laten alles ontzettend smerig achter en als ze de kans krijgen nemen ze onze materialen ook nog mee. Daarom zijn we ontzettend blij dat we ook deze kinderen kunnen gaan opvangen in ons eigen nieuwe opvanghuis, waar geen enkele wijkpresident, wijkbestuur, of familie van een overledene ons huis nog ooit kan opeisen. Nu mogen we ons werk in Tica Tica alleen continueren als we weer voor een jaar de huur en alle onkosten betalen. We

hadden heel graag nog met deze kinderen door-
gewerkt tot ons nieuwe opvanghuis af is, begin
2010, zodat zij tezamen met de kinderen van
Zarzuela de overstap kunnen maken naar ons
huis in de wijk Almudena. We vinden het echter
weggegooid geld om voor een vol jaar de huur
van Tica Tica te gaan betalen. Dolores en ik ne-
men daarom het besluit dat we aan het einde van
deze maand stoppen met ons werk in deze wijk.
We bespreken onze beslissing met het team en
die middag reizen we naar Tica Tica om ook met
Profe Betsa en Cecilia te praten. Zij staan he-
maal achter ons besluit, en ze beloven dat ze met
de niños zullen praten dat zij van harte welkom
zijn in Zarzuela. Na ons gesprek met Betsa en
Cecilia heb ik nog mooi de tijd om met de kinde-
ren te spelen.

De kleine Angelica in dromenland.

Angelica ligt als een uitgeblust dametje heel vast
te slapen op twee houten stoeltjes, Chacon laat
me vol trots zien hoe goed hij kan schrijven en
dat zijn arm weer helemaal genezen is. En ik
krijg nog een prachtige serenade van kinderen,
die les krijgen in het bespelen van de charango,
een soort banjo. De Gemeente Cusco heeft een
muzikleraar ter beschikking gesteld, die onze
kinderen wekelijks hierin les geeft. Het is prach-
tig om te zien hoe serieus de kinderen de les vol-
gen.

Zaterdag 31 oktober 2009.

Het is niet echt fout gedaan, maar fout ge- gaan.

Na het versturen van mijn weekverslag van afge-
lopen zaterdag moet ik gelijk naar het Plaza de
Armas voor de sluiting van een project ter be-
vordering van de artistieke kwaliteiten van kin-
deren. Projecten als Inti Huahuacuna hebben de
afgelopen maanden van de Gemeente een mu-

ziekdocent ter beschikking gekregen, die de kin-
deren muzikles hebben gegeven. Enkele van
onze niños kregen les in het bespelen van de
charango. Vandaag is hun grote optreden, samen
met kinderen van vele andere projecten. En dan
eindelijk, bijna als laatste, mogen onze kinderen
hun muziekstuk ten gehore brengen. Ze doen het
werkelijk geweldig! Onder begeleiding van de
charango zingen ze een prachtig Peruaans lied.
Na onze niños uitgebreid gefeliciteerd en be-
dankt te hebben, gaan we naar de bouw van ons
nieuwe opvanghuis.

Het optreden van de niños in de stad.

Vandaag is het el día de la construcción, de dag
van de bouw, en dat wordt gevierd door alle
bouwvakkers een overheerlijke lunch aan te bie-
den. De architecte heeft ons gevraagd bij deze
lunch aanwezig te zijn. Op de bouw zitten twee
Peruaanse vrouwen met enorme zakken, waar de
lunch inzit, op ons te wachten. Ook vandaag heb
ik er rekening mee gehouden dat dit wel eens
niet helemaal mijn favoriete lunch zou worden
en ik heb brood met kaas meegenomen. En maar
goed ook!

Heerlijke cuy op de dag van de bouw.

Als alle bouwvakkers klaar zitten gaan de zak-
ken open en ik kan mijn ogen niet geloven. In
één zak zitten wel 25 gebakken cavia's, die me

met grote ogen aankijken. Zelfs hun tanden zijn voor het braden niet getrokken.

Iedereen begint te stralen en ik voel me meteen al niet meer schuldig, want ik weet zeker dat ik een bouwvakker heel blij kan maken met mijn cavia. Na de lunch nemen we afscheid van iedereen. De bouwvakkers bedanken ons, en om aan te geven dat ze echt genoten hebben zeggen ze dat ze wel iedere dag zo'n lunch willen.

Op maandag zit bij binnenkomst een van onze niños, Jhort, op me te wachten. Wat ben ik hier blij mee! Ik miste hem en Profe Erick vertelde mij dat hij al een tijdje niet meer naar Inti Huahuacuna komt. Op mijn vraag waarom hij het project niet meer komt bezoeken antwoordt hij dat dit moeilijk voor hem is. Hij moet van 's middags tot 's avonds naar school, en 's ochtends moet hij thuis het huishouden regelen. Jhort is een heel goede student en zit nu in de tweede klas van de middelbare school. We vertellen hem dat Inti Huahuacuna hem graag wil helpen met zijn studie, maar dat we dit alleen kunnen als hij regelmatig naar het project komt. We moeten zijn resultaten kunnen volgen en daarnaast willen we met zijn moeder praten om ook met haar afspraken te kunnen maken. Jhort belooft ons weer tijd in te ruimen om naar ons opvanghuis te komen en hij zal tegen zijn moeder zeggen dat zij naar ons toe moet komen. Het doet me ontzettend goed om te zien dat Jhort meteen de volgende ochtend zijn huiswerk al bij ons komt maken. Ik hoop intens dat we dit knulletje kunnen vasthouden tot het einde van zijn middelbare schooltijd en dat hij mede met onze hulp zijn school zal afsluiten met een diploma.

Ook onze student Richard komt me opzoeken en hij is nog steeds helemaal gelukkig met de kans die hij krijgt. Richard volgt met financiële steun van Inti Huahuacuna de Hogere Hotelschool in Cusco en hij doet het erg goed. Hij gaat trouw naar school, maakt zijn huiswerk, volgt daarnaast nog extra lessen Engels, werkt en sluit eind dit jaar zijn tweede studiejaar af. Dit doet me altijd zo ontzettend goed, te zien dat een kind de kans die het leven hem biedt met twee handen aanpakt. Richard is wel nog magerder dan afgelopen jaar en op mijn vraag of hij wel goed eet, antwoordt hij dat dit soms moeilijk is. Zijn moeder is veel weg om haar marktwaar te verkopen en ze laat dan nauwelijks geld achter voor hem om eten te kopen. Een ding is zeker, deze jongen kan niet zo hard werken en studeren op een lege

maag. Ik spreek met Profe Erick af dat hij gaat controleren of Richard inderdaad Engelse les volgt en hoeveel dit hem kost, zodat we eventueel een deel van zijn Engelse les kunnen betalen. Het geld wat hij hierdoor overhoudt kan hij dan gebruiken om eten van te kopen. Deze jongen heeft echt de potentie om zijn studie goed af te sluiten. Wat is het dan toch een genot dat we de middelen hebben om onze jongeren een toekomst te bieden! Hier wil ik jullie nogmaals intens voor bedanken.

Erick en Marianne in gesprek met Richard.

Even later gaat de telefoon en belt Marisol, de moeder van Sandra, Andres en Lesley, drie kinderen die jaren naar Inti Huahuacuna zijn gekomen. Ze is ten einde raad en vraagt onze hulp. Haar dochter Sandra van 17 jaren is opgenomen in het ziekenhuis, want ze staat op het punt om te bevallen van een baby.

Het ziekenhuis heeft echter tegen Marisol gezegd dat de hele bevalling niet doorgaat, als ze niet onmiddellijk babykleertjes en luiers komt brengen. Ik vraag wijselijk maar niet hoe het ziekenhuis denkt deze bevalling tegen te houden. Het is zo triest om te ervaren dat de geschiedenis zich herhaalt. Marisol heeft van kleins af aan op straat geleefd, heeft drie kinderen van drie verschillende vaders en snabbelt met kleine klusjes heel moeizaam een paar soles bij elkaar. Ze neemt haar taak als moeder heel serieus, maar doordat ze hele dagen en avonden op straat probeert te verkopen zijn haar kinderen veel alleen. Andres is een zeer pientere knaap en voor hem hebben we een beurs weten te bemachtigen op het Salesiano, een heel goede middelbare school in Cusco. Sandra doet de opleiding Hotelaría en ook de kleine Lesley doet het heel goed op school. En dan stoppen ineens de mooie toekomstplannen van Sandra en zit ze tot haar nek in de zorgen. Dit zijn momenten dat we tot op ons bot voelen

dat onze hulp grenzen heeft. Dolores en ik spoeden ons eerst naar de apotheek om alle eerste levensbehoeften van dit nieuwe wereldburgertje te kopen. Onderweg naar het ziekenhuis bellen we een vriendin van Dolores, die een maand of 4 geleden een baby heeft gekregen, met de vraag of zij wat babykleertjes kan missen voor de baby van Sandra. Het raakt me altijd in dit land, dat ondanks dat het volk geen nagel heeft om hun achterste te krabben, ze altijd meteen klaar staan om dat weinige wat ze hebben met je te delen. En daar zitten we dan, uur na uur na uur, in een afschuwelijk vies, verwaarloosd, deprimerend ziekenhuis. Het verplegend personeel is zelfs nog niet genegen om ook maar een vraag van ons te beantwoorden. Marisol is in geen velden of wegen te bekennen om haar dochter te steunen en Sandra moet dit alles alleen doorstaan. De mannen van vrouwen die bevallen mogen er niet bij zijn, deze klus moet de vrouw maar alleen klaren. In het geval van Sandra zou het geen hulp zijn geweest als haar vriendje erbij had mogen zijn, want hij wil niets van de baby weten en wil geen verantwoordelijkheid nemen. We willen dan ook absoluut tot het einde van de bevalling in het ziekenhuis blijven wachten. Door een kierdje in de deur zien we Sandra op de gang lopen en we roepen tegen haar dat we er voor haar zijn. Ze komt naar ons toe en met ogen vol pijn, angst en wanhoop kijkt ze ons door de spleet in de deur aan en zegt: "ik kan dit niet, ik kan het echt niet". En samen tegelijk zeggen Dolores en ik dat ze dit echt wel kan en alsof we gisteren nog lagen te bevallen beginnen we door het kierdje in de deur Sandra te begeleiden met haar ademhaling: "adem in, adem uit, puf, puf, puf". Tot we zelfs bij dit kiertje in de deur worden

weggestuurd. Na uren gaat de deur open en wordt ons een recept in onze handen gedrukt, met het commando dat we een naald en hechtgaren moeten gaan kopen. Anders wordt Sandra niet gehecht. Op mijn vraag of de baby is geboren, krijg ik een kort 'si'. We spreken af dat Dolores de spullen die de gynaecoloog nodig heeft gaat kopen en dat ik wacht op de komst van Marisol en op het bericht of Sandra al naar huis mag. Inmiddels heb ik ontdekt waar de baby's worden neergelegd en ga ik daar naar binnen om te zien of alles met de baby goed is. Onmiddellijk wil men me buiten zetten, maar dan vergissen ze zich even dat ik geen Peruaanse ben die al hun orders slaafs accepteert. De zuster beseft dat ze me niet zomaar buiten krijgt en laat me gelukkig de baby

even zien. Het meisje weegt maar 2 pond en heeft veel vruchtwater binnen gekregen. Ze moet daarom nog ter observatie naar een andere afdeling. Totaal afgemat en met een veel te hoge bloeddruk wordt Sandra naar de afdeling gereden, waar ik vervolgens buiten wordt gezet omdat het bezoekuur is afgelopen. Gelukkig heb ik bewust alle spulletjes voor de baby en voor Sandra zelf bewaard en onder dit excuus mag ik even bij haar zijn.

Sandra en haar pasgeboren dochter Guadeloupe.

Als Marisol eindelijk in het ziekenhuis binnenkomt en wij haar het nieuws brengen dat ze oma is geworden van een heel klein meisje is het enige wat ze zegt: "zo snel al?" De zorgen stralen van haar gezicht af en vol wanhoop vraagt ze zich af hoe ze ook dit mondje weer moet gaan voeden. Toch weet ik en zie ik dat zij het beste voor heeft met haar kinderen, maar dat het haar gewoon niet lukt om het echt goed te doen. Ze heeft zelf nooit een warm thuis gehad, en haar hele leven is zij bezig met te overleven. Je kunt dan ook nooit over schuld spreken, want het kan ons allen overkomen dat we de opvoeding van onze kinderen niet meer aan kunnen. Zoals bij zoveel ouders van onze niños hier in Peru is het niet zozeer dat Marisol het fout heeft gedaan, maar dat het is fout gegaan. Het weinige wat we voor haar kunnen doen zullen we dan ook doen.

Vanmiddag is het afscheidsfeest van ons werk in ons project Inti Ñan, in de wijk Tica Tica. We sluiten die middag het opvanghuis in de wijk Zarzuela en reizen met het hele team naar Tica Tica. Profe Betsa en Cecilia hebben het opvanghuis gezellig versierd en alle tafels al gedekt met lekkere hapjes, drinken en gelatine pudding. Profe Cecilia en Betsa houden een afscheidsspeech en er worden spelletjes gedaan. Allemaal voelen we ons enerzijds verdrietig dat we ons werk hier

niet vol kunnen maken tot het nieuwe opvanghuis klaar is, maar aan de andere kant voelen we heel goed dat de tijd rijp is voor een volgende stap. Op het einde van de middag vragen de oudste meisjes om stilte en lezen voor ons hun zelfgeschreven afscheidswaardes. Het is ontroerend om te zien hoe vol overgave zij dit voor ons op papier hebben gezet en hun woorden raken ons dan ook diep. Zij hebben het volgende voor ons op papier gezet:

"Lieve Profe Marianne, Profe Dolores en alle andere Profe's,

Uit naam van alle jongens en meisjes van de wijk Tica Tica bedanken wij jullie voor jullie warmte en de waarden die jullie ons zoveel jaren hebben bijgebracht. Elk teamlid van Inti Huahuacuna heeft zich voor ons ingezet om ons te helpen met het maken van ons huiswerk, ons getroost als we verdriet hadden en ons geholpen als we ziek waren. Maar bovenal de vriendschapsbanden die jullie met ons zijn aangegaan, zijn voor ons een herinnering voor de rest van ons leven. Wij willen jullie dan ook onze diepe dank en dankbaarheid uiten, want Inti Ñan is voor ons echt een thuis geworden. Hier leerden wij wat belangrijk is in het leven en dit zullen we nooit vergeten. Altijd zullen we ons dit blijven herinneren en we weten gelukkig dat dit afscheidsfeest vandaag uiteindelijk geen afscheid is, maar een tot ziens. Muchas gracias!"

Stil, en met een brok in onze keel, gaan we tezamen in de donkere avond terug naar huis. Er blijft toch altijd nog een verschil in weten dat je het goed doet en voelen dat je het goed doet.

Het afscheidsfeest van Inti Ñan.

Vrijdag beginnen we de dag weer met een bezoek aan de bouw. Het is niet te geloven zo goed als de bouw vordert. Overal zijn nu al steigers

gebouwd, en het hele bouwterrein lijkt net een bos van kleine boomstammen. De bouwvakkers kunnen volgende week aan het storten van de eerste verdieping beginnen. Je kunt echt al zien waar de lokalen gaan komen, het kantoor, de patio, de speelplaats, de douches, toiletten en de eetzaal. Blenda hoopt dat de bouw eind maart klaar is. Steeds als ik op de bouw rondloop heb ik een heel speciaal gevoel. Ik durf jullie heel eerlijk op te biechten dat ik me zo ontzettend trots voel dat dit ons eigen huis wordt! Precies op dat moment spreekt ook Dolores mijn gedachten uit en samen lopen we glunderend terug naar Zarzuela.

Profe Erick verkleed voor het feest van Halloween.

We sluiten de week af met een echt Halloweenfeest. Het is el día de las brujas, de dag van de heksen, en een van onze niñas heeft al een feestmuts voor me gemaakt. Deze bruja is dus helemaal klaar voor het feest. Al dagen hebben de kinderen het over dit feest. Zelfs Profe Erick heeft een zwarte cape, hoge hoed en masker meegebracht. De kinderen hebben die middag echt de dag van hun leven.

Zaterdag 7 november 2009.

Onrecht is de motor die mij drijft.

Op zondag gaan Dolores en ik naar het ziekenhuis, om te zien hoe Sandra en de baby de nacht hebben doorgebracht. Sandra is gisteren naar huis gemogen, maar heeft in de loop van de dag hoge koorts gekregen. Daarbij heeft de baby diarree, en aangezien de baby zo klein is maakt zij zich daar ook grote zorgen over. Met veel moeite is het gelukt Sandra en de baby opnieuw opgenomen te krijgen. Deze keer ligt Sandra op de kinderafdeling en het is niet te geloven, maar hier heeft men alleen maar een klein eenpersoons bed voor Sandra. De hele nacht heeft haar baby bij haar in bed moeten liggen. Eerlijk gezegd is

de lucht niet om te harden, want de baby noch Sandra zijn sinds de bevalling gewassen. Sandra vertelt me dat bij thuiskomst haar hechtingen zijn losgelaten en het blijkt dat alles ontstoken is. Ze heeft hoge koorts en veel hoofdpijn. Ze heeft gevraagd of de arts ook naar haar baby wil kijken, maar volgens het ziekenhuis kan dat niet. Sandra is namelijk opgenomen voor zichzelf en niet voor haar baby! Op zo'n moment voel ik altijd dat bij mij van alles in opstand begint te komen. Mijn hele leven heb ik al last van onrecht wat wordt aangedaan aan kinderen. Hier in Peru voel ik altijd extra sterk dat onrecht de motor is die mij drijft, en mijn hersenen werken op volle toeren om te kijken of ik verlichting kan brengen in de situatie van Sandra en haar baby. Ik besluit Dr. Carlos op te bellen, die niet alleen in een particuliere kliniek werkt maar ook in dit ziekenhuis. Ik vertel hem dat we ons zorgen maken over de baby en hij belooft me contact op te nemen met de desbetreffende afdeling. Daarnaast probeer ik Sandra uit te leggen dat haar baby nog niet voor zichzelf kan opkomen. Dit is haar taak als moeder, zij zal moeten praten voor haar baby en ervoor moeten zorgen dat haar baby geholpen wordt. Ze belooft me dit te doen, maar ik begrijp heel goed dat dit moeilijk voor haar is.

Onze student Phersi.

Dinsdag komt een van onze jongeren, Phersi, me even gedag zeggen. Het is altijd heerlijk om hem te zien, want hij straalt als hij het over zijn studie op de Hogere Hotelschool heeft. Ik ken Phersi al van kleins af aan en als klein kind verkocht hij op het Plaza de Armas al zaad voor de duiven op het plein. Ik herinner me nog dat ik op een dag over het Plaza liep en hij, zo klein als hij was, me vroeg of ik een gids nodig had, want dat hij alles van de stad en van de Inca's aan mij kon vertellen. Deze jongen wordt een gids in hart en nieren. Hij neemt zijn studie heel serieus en

hoeft van zijn ouders alleen maar spulletjes te verkopen op straat tijdens het weekend of op feestdagen. Dit zijn een van de weinige ouders die ontzettend blij zijn dat hun zoon deze kans krijgt en deze ouders maken veel goed voor alle andere vaders of moeders die totaal niet geïnteresseerd zijn in de toekomst van hun kinderen.

Voor 's avonds heb ik een afspraak gemaakt met Dr. Carlos, maar alvorens hier naar toe te gaan wacht ik op een spannend verlossend telefoontje van Hans. Lisette heeft enkele jaren geleden als vrijwilligster met onze niños gewerkt en het bedrijf van haar man steunt jaarlijks een goede doelen project met een donatie. Lisette en haar man hebben een aanvraag ingediend namens Inti Huahuacuna. De eindfinale is vandaag en zal tussen drie projecten gaan. Hans neemt de moeilijke taak op zich om tijdens deze wedstrijd mijn ziel en zaligheid te gaan delen met alle medewerkers van dit bedrijf. Eindelijk komt aan het einde van de middag het verlossende telefoontje van Hans, dat Inti Huahuacuna heeft gewonnen. Ik ben helemaal ontroerd en ongelooflijk blij, en zo trots op mijn Hans, Lisette en Frederik. Dolores en ik zijn er onafgebroken in blijven geloven dat we zouden winnen en ook zij straalt helemaal. En die avond moet ik denken aan de woorden, die een lieve vriend mij voor mijn vertrek stuurde: "Wie nergens in gelooft, zal nooit iets veranderen". Reken maar dat ik blijf geloven!

Ook Marco Antonio en Flor de Maria krijgen extra hulp van ons. Deze kinderen hebben een zorgzame moeder, maar ze lijden bittere armoede. Flor de Maria had prachtige lange haren en het verbaast me dat zij iedere dag een hoedje op heeft. Ik geef haar een compliment dat ze zulk een mooi dametje is met haar hoedje, maar als ze in de bibliotheek haar huiswerk gaat maken hoor ik van Dolores het ware verhaal achter het hoedje. Onlangs begonnen alle prachtige lange lokken van Flor de Maria uit te vallen, tot ze helemaal kaal was. Haar moeder maakte zich erge zorgen, want ze was ervan overtuigd dat haar dochter kanker heeft. Profe Erick is met haar naar het ziekenhuis gegaan, maar uit de onderzoeken heeft men niets kunnen halen. Wel vertelde Flor de Maria dat moeder geen geld heeft om shampoo te kopen en dat ze daarom haar haren wast met het waspoeder dat moeder koopt om voor andere mensen de was te doen. Hierdoor heeft ze eczeem op haar hoofdhuid gekregen en vermoed-

delijk is dit de reden waarom haar haren zijn uitgevallen.

We hebben op advies van de dokter zelf voor haar gekocht, waar ze haar hoofdhuid mee in moet smeren.

Flor de Maria met haar mooie hoedje.

Als ze me de volgende middag op het kantoorje komt groeten vraagt ze me voorzichtig of we nog zelf voor haar kunnen kopen. Ze doet zachtjes de deur van het kantoorje dicht en zet voor mij haar hoedje af. Haar haren beginnen beetje bij beetje weer aan te groeien, maar er zit nog een grote kale plek op haar hoofd. Ik beloof haar bij de apotheek te gaan kijken of ik de zelf gevonden kan krijgen.

Het is donderdag en ik geniet met volle teugen van de rommelige gezelligheid, en de herrie, die de kinderen altijd om zich heen hebben hangen. Echt, je verveelt je hier nooit! Voordat we het weten is het weer vrijdag en jullie zullen begrijpen dat we tussen al deze bedrijven door ook nog ijverig knutselen. Natuurlijk verklap ik jullie weer niet wat er geknutseld wordt, want dat zou de hele Kerstverrassing teniet doen.

De kerstverrassing.

Zaterdag 14 november 2009.

De weg is mooier dan het doel.

Na het versturen van mijn verslag van vorige week ga ik naar een restaurantje om een afspraak te maken voor aanstaande vrijdag. Ik wil graag het hele team van Inti Huahuacuna, en alle mensen die door het jaar heen ons werk steunen, uitnodigen voor een diner. Verder zullen we die avond twee bijzondere gasten aan tafel hebben, want dinsdag komt het bestuurslid Pauke met haar partner aan in Cusco. Dit is de eerste keer dat een van de bestuursleden van de Stichting Inti Huahuacuna ons werk komt bezoeken en ik vind het ontzettend spannend. Het lijkt me een mooie manier voor hen, om iedereen die belangrijk is voor ons werk die avond te ontmoeten. Bij het maken van de reservering, raak ik in gesprek met een van de serveersters, Elisabeth. Het is een ontzettend aardige vrouw en ze vertelt me dat ze over ons werk heeft gehoord. Ze vraagt me of misschien een van de meisjes van Inti Huahuacuna op haar kinderen zou willen passen op de dagen dat zij werkt.

Elisabeth en haar dochtertjes.

Hiermee zou dit meisje mooi een centje kunnen verdienen en zij zou haar werk rustig kunnen doen. Als ik zeg dat ik aan Sandra denk, maar dat dit helaas niet zal kunnen omdat ze onlangs een baby heeft gekregen, zegt Elisabeth dat ze het geweldig zou vinden als Sandra haar baby meebrengt. Ik besluit het over te laten aan Marisol en er zelf buiten te blijven, en geef het telefoonnummer van Marisol aan Elisabeth. Ze is erg blij dat ik met haar heb meegedacht en hoopt van harte dat een van beiden bij haar zal willen werken. En ik ook, want voor Marisol zal deze verdienste een geweldige steun zijn, zeker nu ze nog een mondje meer te voeden heeft.

Zondag ga ik terug naar Restaurant Papillon, om te kijken of Elisabeth contact heeft gehad met Marisol. Met een stralend gezicht vertelt ze dat ze al de avond daarvoor een afspraak heeft gehad met Marisol, haar dochters Lesley, Sandra en haar baby. Ze hebben een ontzettend goed gesprek gehad en ze heeft een heel goed gevoel over dit gezin. Sandra wil dolgraag met haar baby op de kinderen van Elisabeth gaan passen en over het salaris zijn ze het ook eens geworden. Maar het verhaal wordt nog veel mooier. De zus van Elisabeth is zwanger van haar derde kind en wil ook dolgraag een oppas hebben. Marisol biedt gelijk aan dat zij dit graag wil doen. Het is echt te mooi om waar te zijn en ik hoop intens dat het gaat lukken. En nog is het verhaal niet af. Twee jaren geleden is het Inti Huahuacuna gelukt om een beurs te bemachtigen voor Andres, het zoontje van Marisol. Andres is een zeer intelligente knul en volgt nu gratis lessen op de middelbare school van het Salesiano. Alle ouders betalen een warme maaltijd voor hun kinderen, maar ik ben er onlangs achter gekomen dat Marisol dit niet kan betalen. Nu blijkt de man van Elisabeth Padre Jesus van het Salesiano te kennen. Elisabeth belooft mij aan haar man te vragen of hij met Padre Jesus wil praten of zijn school Andres een gratis maaltijd kan geven. Als ik naar buiten loop kan ik echt mijn geluk niet op. Het is niet te geloven hoe alles op z'n plekje valt voor dit gezin.

Uitrusten en een schoenpoetsbeurt op het Plaza.

Terwijl ik op een bankje op het Plaza de Armas het hele gesprek met Elisabeth laat zakken, realiseer ik me hoe belangrijk het is dat ik in het moment leef en geniet van deze kleine overwinningen. Door alleen maar naar de toekomst te kijken ziet een mens niet voldoende al het moois van het heden. En wat geniet ik van dit mooie moment en wat voel ik me blij en trots. De weg

die ik hier moet bewandelen is lang niet altijd gemakkelijk, maar ik realiseer me wel dat ik intens geniet van het bewandelen van deze weg en van al het moois dat er naast al het verdriet steeds op mijn pad komt. En het uiteindelijke doel is dan even helemaal niet meer belangrijk. Uiteindelijk is de weg naar het doel mooier dan het doel zelf. De zon schijnt en mijn zondag kan niet meer stuk!

Dinsdag wordt een heel belangrijke dag voor mij, Dolores, het team en de niños. Vandaag komt Pauke, een bestuurslid van de Stichting Inti Huahuacuna Nederland, samen met haar partner Loek aan in Cusco. Al jaren heb ik ongelooflijk veel steun van mijn trouwe bestuursleden en eindelijk gaat een van hen nu ons werk zien. Pauke heeft ons werk al die jaren door mijn ogen gezien, vanuit mijn ziel en zaligheid, en ik ben heel benieuwd hoe het voor haar gaat voelen nu ze het met eigen ogen ziet. Ik vind het dan ook heel spannend dat zij komt.

Dolores en ik spoeden ons naar het vliegveld. Vol spanning wachten we op de binnenkomst van het vliegtuig en wat is het fantastisch om Pauke en Loek voorbij ons raam binnen te zien komen. Er volgt een zeer warme begroeting tussen Dolores en Pauke en gezamenlijk gaan we naar de flat van Dolores voor een lekkere lunch. Pauke en Loek blijven een week in Cusco en we stellen een programma op, zodat zij het project kunnen bezoeken en toch ook wat van de prachtige omgeving van Cusco kunnen gaan bezichtigen. Woensdagmiddag hebben Dolores en ik met Pauke en Loek afgesproken om tezamen naar de bouw van ons nieuwe opvanghuis te wandelen en daarna naar Zarzuela. Wat vinden Dolores en ik het bijzonder dat we onze bouw aan hen kunnen gaan laten zien.

Pauke en Loek bewonderen de bouw.

En het stelt hen gelukkig niet teleur! Ze kijken hun ogen uit, niet alleen naar de prachtige bouw maar ook naar de provisorische wijze waarop er hier gebouwd wordt. De omtrek van alle lokalen is al duidelijk zichtbaar en het ontroert Pauke te zien dat we hier echt een mooie toekomst aan het bouwen zijn.

Hierna gaan we naar Zarzuela en als de taxi nauwelijks gestopt is staan de niños al buiten te popelen om Pauke en Loek te kussen. De eerste snotkussen zijn dus binnen! Ondanks dat ik het spannend vind ben ik ook apetrots dat ik ons werk met hen kan delen. We gaan van lokaal naar lokaal en het is mooi om te zien hoeveel Pauke herkent van mijn verhalen en de foto's die ik jaarlijks mee naar huis breng. Al vrij vlot wordt Pauke ingedeeld in het handvaardigheid-lokaal om met de kleintjes aan de slag te gaan en Loek wordt gelijk uitgenodigd om te komen dammen en schaken in het spelletjeslokaal. Na het werken krijgen de kinderen hun avondmaal en daarna gaan we gezellig als team nog even verder in de bibliotheek. Het team wil van alles van Pauke weten en ze vragen dan ook of Pauke wil vertellen hoe ze het project vindt en of ik wil vertellen. En dit doe ik maar wat graag, want het raakt me echt dat Pauke zegt dat ze het fantastisch vindt hoe wij ons werk hier doen. Ze beseft heel goed dat we met zeer moeilijke kinderen werken en dat het onvoorstelbaar is hoe georganiseerd dit alles verloopt, terwijl de niños toch vrij zijn om te gaan en te staan waar ze willen. Jullie zullen begrijpen dat het team zit te stralen bij de woorden van Pauke en Loek en ik niet minder!

Pauke geeft tekenles.

Als ik vrijdagochtend nauwelijks op het project ben aangekomen zie ik twee vrouwen staan. Een van de vrouwen begint intens te huilen en tussen

haar tranen door vertelt ze dat ze de moeder van Profe Erick, onze psycholoog, is. Gisteravond is hij naar een cursus gegaan. Rond 05.30 am wordt ze wakker van een geluid en ziet ze dat Erick niet in zijn bed ligt. Ze doet de voordeur open en tot haar grote schrik ligt Erick drijfnat, totaal onderkoeld en in elkaar geslagen, bewusteloos op de stoep. Zijn gezicht ligt open en is helemaal opgezwollen. Ze is echt in paniek en het enige wat ze kan bedenken is naar Inti Huahuacuna te gaan om onze hulp te vragen. Dolores en ik gaan onmiddellijk met de moeder mee naar huis. Erick ligt bewusteloos in bed en het ziet er slecht uit. Wat heb ik het met deze jongen te doen! En het meest trieste van alles is dat men hem dit heeft aangedaan voor het jatten van zijn mobieltje en een paar miezerige soles.

Erick in het ziekenhuis.

We gaan naar het ziekenhuis en Dr. Carlos onderzoekt gelijk alle reflexen van Erick en zegt dat we een hersenscan moeten laten maken. Erick zal opgenomen moeten worden in het ziekenhuis. Gelukkig is hij inmiddels bijgekomen, maar hij realiseert zich helemaal niet waar hij is. Aan de hersenscan is te zien dat men ontzettend hard op zijn hoofd heeft geslagen, en dat hij een zware hersenschudding heeft. Er heerst grote verslagenheid onder het team over datgene wat men Erick heeft aangedaan.

Zaterdag 21 november 2009.

Geluk maakt je vriendelijk.

Gelukkig is Erick aan de beterende hand. Uiteindelijk zijn ze er in het ziekenhuis achtergekomen dat hij niet alleen zolang bewusteloos is geweest vanwege alle klappen op zijn hoofd, maar blijkbaar ook omdat men hem gedrogeerd heeft. Die middag komt Richard gelukkig weer naar het project en door datgene wat hij ons vertelt blijkt het verhaal nog veel bizarder te zijn dan we in

eerste instantie dachten. Richard is die bewuste donderdagavond met Erick nog even een afzakertje gaan pakken. Vervolgens is hij ergens in de loop van de volgende dag bij kennis gekomen in een ziekenhuis, alleen maar gekleed in zijn boxersshort. Hij weet vanaf het moment dat hij dat biertje gedronken heeft helemaal niets meer. Hij was alles kwijt, zijn horloge, mobiel, geld en kleren. Richard vermoedt nu dat een jongedame, die hen op een biertje heeft getrakteerd, in een complot zat. Zij heeft hen gedrogeerd en waarschijnlijk heeft vervolgens een handlanger hen beroofd. Richard vermoedt dat Erick zich gewerd heeft en daarom al deze verwondingen heeft. Maar ook voor hem is het gissen en de ware toedracht zullen we waarschijnlijk nooit kunnen achterhalen.

Die maandagochtend om 09.15 am komt onze student Richard ons kantoortje binnenlopen met de vraag of wij een lekker gebraden kippetje met aardappelen lusten. Ik zie nog net dat Dolores haar gezicht in de plooi trekt en heel braaf zegt dat ze niet weet of Profe Marianne dit wel kan eten met betrekking tot haar maag. Hier blijf ik altijd van binnen om lachen, hoe een Peruaan nooit eerlijk zal zeggen wat hij wel of niet wil en dit snel bij een ander neerlegt. Ik zeg dus tegen Richard dat ik zijn aanbod heel lief vind, maar dat mijn maag dit inderdaad niet verdraagt. Maar dat ik zeker weet dat Dolores, Vilma en Josefina het heerlijk zullen vinden. Richard spoedt zich naar huis en het meest mooie van alles vind ik dat dit de manier van Richard is om ons zijn dankbaarheid te tonen over onze hulp aan hem. Met open mond, maar zonder te eten, zie ik hoe Vilma en Josefina vol overgave op dit vroege tijdstip de hele maaltijd van Richard met veel plezier verorberen en Dolores neemt de maaltijd mee naar huis voor haar kinderen.

Huiswerk maken met de voorbeelden van Gerdie.

Dinsdag wordt een dag met van alles en nog wat. Eerst komt een groep jongeren naar Inti Huahuacuna met de vraag of we hen kunnen helpen met een werkstuk. Zij moeten verschillende voorwerpen maken van gebruikte materialen. Wat geweldig dat we deze jongeren met de theezakjes van mijn schoonzusje Gerdie kunnen helpen met het maken van hun werkstukken voor school.

Na de middagpauze gaan we een kijkje nemen bij de bouw. Het vordert fantastisch en het blijft een droom om daar rond te lopen. Blenda doet de bouw samen met nog een andere architect, Kenjy, en ook hij is die middag aanwezig. Ik kan het niet laten om hem te vragen wat hij van de plek van onze bouw vindt, en van het feit dat we hier deze grond gekocht hebben. Hij antwoordt onmiddellijk dat het ongelofelijk is dat wij deze grond hebben kunnen kopen, op zo'n geweldige plek en dan ook nog een lap grond waarop we een flink opvanghuis kunnen bouwen. Ook de ligging vindt hij voor Inti Huahuacuna geweldig, want de wijk Almudena is iets minder gevaarlijk dan de wijk Zarzuela en toch zitten we tegen de rand van Zarzuela aan, zodat alle kinderen gemakkelijk naar ons kunnen komen. Ik voel weer dat deze aankoop een geschenk uit de hemel is.

Marianne en Dolores inspecteren de bouw.

Op de valreep komt Andres binnenlopen om mij nogmaals te bedanken voor de steun aan zijn zus Sandra en moeder Marisol. Ze zijn erg blij met hun nieuwe baan. Andres is een ontzettend goede knul, en vol trots vertelt hij ook aan Dolores dat hij volgende week naar Lima mag om zijn school te vertegenwoordigen tijdens een wiskunde wedstrijd. Ik sta altijd versteld van de wijsheid van deze knul en de zorg die hij voor zijn moeder en zusjes heeft.

In de loop van de ochtend gaan Dolores en ik naar het centrum om met de beheerder van de gaarkeuken te praten. Deze gaarkeuken wordt gesubsidieerd door de Gemeente en het Ministerio de Salud. Het eten is er goed en daarnaast is het in ons kleine keukentje, op een tweepits gasfornuisje, onbegonnen werk om warme maaltijden te koken. We betalen voor enkele van onze kinderen weer de kosten tot het einde van het jaar, zodat zij dagelijks hier weer gast aan tafel kunnen zijn.

Vervolgens ga ik Pauke ophalen voor haar afscheidsmiddag met onze niños. De dagen zijn gevlogen en hun tijd zit er alweer op. Wat zal ik hen gaan missen, want het is heerlijk geweest om mijn Peruaanse leven met hen te delen. Om hun gezichten te zien in het contact met de kinderen, hoe warm de niños hen welkom hebben geheten, en hoe zij hebben genoten van de mooie stad. Maar hoe zij aan de andere kant ook zo de zin en het nut van ons werk hebben gezien, door alle armoede en ellende onder het volk. Al dagen zitten onze niños vol overgave te frotten en ik heb al een vaag vermoeden voor wie deze knutselwerkjes worden. Na het avondmaal biedt Sandrita Pauke een prachtig kunstwerk aan en de niños hebben zelfs ook een cadeau voor Loek gemaakt. De kinderen bedanken Pauke en wensen haar een goede reis. De volgende dag is het zover en rijden we met een volle taxi richting vliegveld. Na nog een laatste omhelzing, het wegpinken van een traantje, en de belofte dat we van al deze verhalen eens in het bejaardenhuis nog zullen nagenieten, zie ik Pauke en Loek verdwijnen.

Een afscheidscadeau van Sandrita voor Pauke.

's Middags komt de kleine Gaby van twee jaar op ons kantoortje binnen lopen. Ik moet een boekje voorlezen en het is schitterend om te zien hoe enthousiast ze bij elk plaatje reageert. Bij elk

plaatje gilt ze heel enthousiast "Mira, mira", "Kijk, kijk" en in een gebrekkig kindertaaltje vertelt ze me het hele verhaal uit het boekje. Bij het plaatje waar het beertje zich uitkleedt om naar bed te gaan zegt ze, dat haar moeder gezegd heeft dat ze haar schoentjes aan haar voetjes zal plakken als ze die verliest, en ook dat mama gezegd heeft dat ze op de grond moet blijven slapen en pas een echt bed krijgt als ze nooit meer in haar broek plast. Met een heel wijs koppie zit ze als een oud wijfie haar lief en leed met me te delen. Vervolgens keutelt ze weer mooi naar de bibliotheek om een nieuw boek te halen. Steeds zie ik in de bibliotheek wat het toch een geschenk is om boeken te hebben. Ik heb eens gelezen dat Cicero schreef dat een huis zonder boeken, als een lichaam zonder ziel is. Ik begrijp helemaal wat hij bedoelt. En wat zou ik graag nog meer boeken voor de kinderen hebben. Kinderen zijn van nature nieuwsgierig en hebben een tomeloze fantasie. Het plezier van lezen in hun eigen taal bevordert de alfabetisering en kinderen worden trots op zichzelf en hun eigen cultuur. Het lezen van boeken opent deuren naar kennis, vrijheid en vooruitgang en hopelijk ooit naar een toekomst voor al deze vergeten, achtergestelde kinderen.

De rijkdom van het boek.

Dan is het vrijdag en zit de week er weer op. Iedere dag als wij in de donkere avond richting huis gaan en ik onze niños nog op straat zie rondhangen, vraag ik me af of ze wel echt een kans hebben om goed terecht te komen. Overdag zijn ze veilig bij ons, en volgen zij ons voorbeeld, maar 's avonds en thuis in hun eigen huis zijn ze vaak vogelvrij. Vaak vraag ik me af of deze kinderen de kracht hebben om het verschil tussen goed en kwaad te kunnen blijven zien. Doordat mijn wiegje op zo'n veilige plek heeft gestaan is mijn eigen leven als een bron van

kracht voor mijn werk. Altijd realiseer ik me dat wat er ook gebeurt, er ook altijd een verplichting aan mezelf blijft. Je bent verantwoordelijk voor dat wat je maakt en voor wat ze van jou gemaakt hebben.

Een Peruaans versje zegt:

Geluk maakt je vriendelijk.
Beproevingen maken je sterk.
Verdriet houdt je menselijk.
Mislukkingen houden je nederig.
Maar alleen de hoop laat je vooruitgaan!

Hier zit voor mijn gevoel alles in wat ik hier beleeft. Het feit dat ik zoveel geluk in mijn leven heb, maakt dat ik met zoveel liefde en vriendelijkheid er voor deze kinderen en dit volk kan zijn. En dan kom ik toch weer altijd uit op de hoop, want dat is wat ik eeuwig hier voel, dat alleen de hoop me vooruit laat gaan!

Zaterdag, 28 november 2009

Een wereld van verschil.

Zondag ben ik met de lokale bus naar de markt en de archeologische opgravingen in Chinchero gereisd. Ik geniet altijd met volle teugen van deze busreizen en het prachtige uitzicht op het Andesgebergte. Wat me het meest opvalt is het grote verschil tussen de bevolking van Cusco en de bergdorpen daar buiten. Dit is echt een wereld van verschil! De bevolking in het centrum van Cusco heeft door de jaren heen toch een meer westerse uitstraling gekregen. Maar zodra je buiten Cusco komt zie je eigenlijk alleen maar meer de traditionele hooglandindianen. Onderweg zie ik hoe hele gezinnen, inclusief hun kleine kinderen, achter twee ossen en een ploeg het land aan het bewerken zijn. In een dal zie ik een hele grote familie die allemaal hun was zit te doen in een stroompje water en meteen van de gelegenheid gebruik maakt om zich hierin te badderen. Eigenlijk schaam ik me wel een beetje dat ik zo intens kan genieten van deze Peruaanse beelden, terwijl ik het al lastig vind als er een weekje geen warm water uit de douche komt. Het verschil van leven van de bewoners in deze bergdorpen is dan ook levensgroot in vergelijking met het leven in de stad Cusco.

Toch vraag ik me af wie het beste af is. Voor mijn gevoel kun je beter arm zijn in de bergdorpen, dan in de stad Cusco. Jaarlijks komen er duizenden toeristen naar Cusco. Om dagelijks geconfronteerd te worden met hun rijkdom en te weten dat jij je hele leven hiernaar alleen maar

kunt kijken, lijkt me niet gemakkelijk. Ook de kinderen van Inti Huahuacuna worden sterk beïnvloed door deze moderne invloeden.

De markt in Chinchero.

Niet alleen door het zien van de toeristen, maar ook via het Internet worden kinderen in de verleiding gebracht tot hetzelfde consumptiegedrag als in het Westen. Ze willen allemaal een mobieltje, mooie moderne kleren en een mp3-speler. Dit leidt wel eens tot diefstal, ook door onze niños, aangezien de kinderen dit natuurlijk nooit van huis uit zullen krijgen of met hun werk verdiend kunnen krijgen. Vaak stelen de jongeren niet een mobiel om deze zelf als telefoon te gebruiken, maar om te verkopen en van dit geld thuis te eten te hebben. Natuurlijk is dit nooit goed te keuren en proberen wij onze niños ook normen en waarden bij te brengen, maar onze levenslessen zullen nooit helemaal beklijven zolang zij arm blijven en thuis en in de stad een ander voorbeeld zien.

Zo zullen het Peruaanse volk, de gezinnen van onze niños en onze kinderen moeten roeien met de Peruaanse riemen die zij hebben, evenals de teamleden van Inti Huahuacuna. Ook zij verdienen het zout in hun pap niet en het is ook voor hen niet gemakkelijk om rond te komen. De huren zijn veel te hoog hier in Cusco, in verhouding tot de salarissen. Alleen hier in Peru droom ik er wel eens van dat ik een loterij win. Het eerste wat ik van dit geld zou doen is het Peruaanse team zekerheid bieden voor de rest van hun leven. Want ook dat lijkt me afschuwelijk, dat zij door het werken bij Inti Huahuacuna nooit zekerheid hebben over hun salaris. Dit soort gedachten gaan door mijn hoofd tijdens mijn weekend, al hobbelen in de bus naar Chinchero. En meer dan deze gedachten heb ik niet nodig om te weten waarom ik dit werk doe en waarom ik nog niet klaar ben. En hopelijk zijn mijn ge-

dachten ook voor jullie een signaal dat we samen nog niet klaar zijn hier, en kan ik met jullie steun ons project in de toekomst nog meer zekerheid geven.

De dagen vliegen en ik realiseer me bij het opstaan dat vandaag mijn laatste volle werkweek ingaat. Het goede nieuws is dat Profe Erick deze maandag weer komt werken. In grote lijnen gaat het beter met hem. Het is heerlijk om hem weer in het team te hebben en hij geeft aan ons echt gemist te hebben.

Dinsdag komt een van onze meisjes, Elisabeth, zoals iedere dag haar huiswerk bij ons maken. Deze keer heeft ze een voorlichtingsboek bij zich, wat door de staat aan haar school verstrekt is. Tot mijn grote verbazing staat hier echt alles met naam en toenaam in benoemd, en dit is bepaald niet Peruaans. Heel toevallig heb ik die dag ervoor uitgebreid met Dolores en Profe Richard gesproken over het geven van seksuele voorlichting aan onze niños. Door datgene wat Sandra is overkomen, zien we dat noch op de scholen noch door de ouders voorlichting wordt gegeven. Ik denk dat Inti Huahuacuna hierin verantwoordelijkheid richting de niños moet nemen. Aangezien zo'n workshop gegeven moet worden door een ervaren iemand wil ik contact op gaan nemen met een organisatie die deze workshops verzorgt, in de hoop dat zij dit ook aan onze niños willen komen geven.

De rest van de middag werk ik mee in het handvaardigheidlokaal waar de kinderen heerlijk voor de Kerst zitten te knutselen. Er hangt zulk een gezellige sfeer en spontaan beginnen de kinderen een Peruaans kerstlied te zingen over kinderen, die altijd met Kerst op straat spulletjes moeten verkopen. Het ontroert me als ik zie hoe vol overgave zij zingen, zonder zich te realiseren dat dit kerstlied over hun eigen leventje gaat.

Het is niet te geloven, maar als ik wakker word is het alweer vrijdag. Mijn laatste weekend hier in Cusco gaat bijna in. Deze dag hebben we nog veel op het programma staan en ik bedenk me dat het beter is dat ik enkele werkzaamheden ga delegeren. Jonathan en Cristian moeten meer dan een uur lopen naar Inti Huahuacuna en het is onvoorstelbaar op wat voor schoenen zonder sokken zij dit moeten doen. Ik vraag aan Profe Richard of hij met deze knapen naar de stad wil gaan om schoenen en sokken voor hen te kopen

en het is ontroerend om te zien met wat voor stralende gezichten zij terug komen.

Jonathan en Cristian met nieuwe schoenen.

Vrijdagmiddag zie ik ineens een paar kinderen van Tica Tica bij ons binnen komen lopen. Wat doet dit me ongelooflijk goed! Hier had ik steeds op gehoopt, maar aangezien de wijk Tica Tica zo ver van Zarzuela aflight, was ik bang dat de kinderen zouden wachten tot ons huis in de wijk Almudena af is. Ik heet hen van harte welkom en zeg hen dat ik hoop dat ze regelmatig zullen blijven komen.

De meisjes van Tica Tica vinden hun weg naar Zarzuela.

Na het avondeten van de kinderen zetten we de radio snoeihard aan, zodat het hele team weet dat de week er weer op zit. Vol trots kijk ik rond en ik beseef op alle fronten hoe gezegend ik ben met

zo'n fantastisch Peruaans team. Mijn werk is onmogelijk zonder hen en dankzij deze mooie mensen, die hun werk voor onze niños met hart en ziel doen, kan ook ik mijn werk doen.

Woensdag, 2 december 2009.

Wandelaar er is geen pad, het pad maak je al wandelende.

Een bekend gezegde in Peru luidt: "Wandelaar er is geen pad, het pad maak je al wandelende". Dit gezegde geeft ons aan dat de mens in staat is uitwegen te vinden, ook al lijkt de situatie uitzichtloos. Ook geeft het aan dat de mens in staat is om nieuwe wegen te vinden, die moeilijkheden omzeilen, en toch door te gaan met vernieuwingen en met datgene wat men wil bereiken. Dit is mijn laatste verslag, aangezien ik vandaag richting Nederland vertrek. Daarom wilde ik mijn afscheidsverhaal met dit gezegde beginnen, omdat het heel goed de werkwijze van Inti Huahuacuna weergeeft. Vanaf het begin van mijn werk in Peru heb ik naast het team en de niños gestaan, en geprobeerd hen altijd bij te staan in het ontdekken en ontplooiën van hun eigen mogelijkheden om oplossingen te vinden voor hun problemen, problemen die direct te maken hebben met de basisbehoeften van de mens. Samen zoeken we naar oplossingen om de levensomstandigheden van onze niños te verbeteren. De steun die Inti Huahuacuna biedt aan de kinderen draagt daadwerkelijk bij aan de zelfontwikkeling van deze achtergestelde, vergeten straatverkopertjes en de gezinnen waarin zij wonen. Ik denk dat het allerbelangrijkste is dat Inti Huahuacuna altijd mét en nooit vóór deze kinderen werkt. Ontwikkeling mag niet van buiten- of bovenaf worden opgelegd, maar moet samen met de betrokken mensen ingevuld en uitgevoerd worden. Daarom ben ik ontzettend blij dat ik vanaf het begin geweten heb dat dit werk gedragen moet worden door het eigen volk. Dit is hun land, dit zijn hun kinderen en zij zullen moeten knokken voor een toekomst voor hun kinderen en jeugd. En ik vind het heel speciaal dat ik hen hierin, samen met alle donateurs, mag steunen. Wat ik geleerd heb in mijn jaren hier in Peru is te weten dat er inderdaad geen uitgestippeld pad is. Ik kan plannen maken, wegen bedenken, maar ik mag nooit harder lopen dan het Peruaanse team. Ik zal altijd hun pad moeten volgen en wat me gaandeweg de jaren het meeste vertrouwen heeft gegeven is dat, ook al wijkt het pad vaak af, we uiteindelijk altijd tezamen de juiste weg gevonden hebben.

Mijn afscheidsvergadering met het team.

Lieve allemaal, het zit er weer op! Ik heb weer vele rijke en kostbare momenten mogen beleven met onze niños en het team. Wat ben ik hen hier dankbaar voor! Met een zeer voldaan, maar ook verdrietig gevoel, heb ik gisteravond afscheid genomen van het team en onze niños. Ook jullie wil van harte bedanken, want ik realiseer me vooral dat wij alleen maar met jullie steun de ingeslagen weg kunnen blijven bewandelen. Uiteindelijk zullen we dan allemaal tezamen onze droom waar maken, een beter leven en een toekomst voor de niños van Inti Huahuacuna. Ik hoop intens dat ik, samen met jullie, nog vele jaren het team van Inti Huahuacuna kan en mag blijven steunen, zodat de zon niet alleen gaat schijnen, maar ook blijft schijnen, voor de Kinderen van de Zon. Mijn laatste verslag wil ik eindigen met een Peruaanse wens:

Voor de mooie momenten, dankbaarheid.

Voor de moeilijke momenten, veel hoop.

Dagelijks, een illusie, en voor altijd, veel geluk

Dit is wat ik jullie uit de grond van mijn hart wens. Intense bedankt voor alles!

Un abrazo, Marianne.

Mocht deze nieuwsbrief voor u aanleiding zijn om het project Inti Huahuacuna (opnieuw) te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op:

betaalrekening 9233476

***ten name van Stichting Inti Huahuacuna,
Land van Ravensteinstraat 31, 5402 EH Uden.***

Heel veel dank voor uw belangstelling.

Mede namens het bestuur wens ik jullie fijne feestdagen en een voorspoedig 2010.

Marianne Schepers